

И ДОКТОРИТЪ

Карелъ Чапекъ

Минало доста време, докто по пжтя се показали Серумовъ, Хининовъ и Родопириновъ. Тѣ се изкачили по бърдото и единъ по единъ се приближили до болния, а той станалъ да ги посрещне и изглеждалъ повече уплалашенъ, отколкото радостенъ.

— Добре дошле, господа колеги, — поздравилъ ги докторъ Пилюлковъ. — Ето болниятъ. Както сами виждате, положението му е лошо. Той съ движения казва, че е глътналъ една слива съ костилката, а и мене ми се струва, че страда отъ „сливовирисъ“.

— Хмъ-хмъ — рекълъ докторъ Серумовъ, — може би това е единъ тежъкъ случай на „лакомитицисъ“.

— А азъ мисля, че имаме работа

съ „костицисъ“, — забелязалъ Родопириновъ.

— Господа, азъ предлагамъ да съединимъ другитъ предложения, — намѣсилъ се въ разговора докторъ Пилюлковъ, — и най-положително ще бжде ако опредѣлимъ диагноза, че той страда отъ „лакомосливокостицисъ“.

— Моитъ поздравления, господинъ магеснико, — казалъ докторъ Пилюлковъ. — Това е много рѣдка, обаче

много опасна болестъ. Веднага пристъпваме къмъ операция, но преди това трѣбва да си омиемъ ржцетъ, тъй като въ хирургията най-важно нѣщо е чистотата.

И четиримата лѣкари облѣкли чисто бѣли престилки и почнали да си миятъ ржцетъ най-напредъ съ топла вода, после съ спиртъ, съ бензинъ и после съ карболова вода. (И — настѣпи страшно, мили деца. Сега почва операцията. Което не може да гледа да си затвори очитъ.)

— Бамбула, извикалъ докторъ Серумовъ, — дръжъ болния за ржката да не мърда! Готовъ листе, господинъ магесникъ?

Магесникътъ поклатилъ глава, а душата му останала толкова малка, че могла да се скрие и подъ нокета.

— Сега на работа! — извикалъ докторъ Пилюлковъ. Но въ тоя моментъ докторъ Серумовъ ударилъ болния съ юмрукъ, така силно по гърба че затыкната слива изхвъркнала изъ устата му, като отъ гърло на пушка, отлетѣла чакъ въ града и счупила прозореца на общинското управление.

— Господине, проклети, — викналъ магесникътъ, защото това било остатъка отъ оная закана, която искалъ да изговори, а можалъ да каже само „кли“ и се задалвилъ.

— Операцията мина сполучуиво, — казалъ докторъ Пилюлковъ, но вече не яжте сливи, а само кайсии.

— Не, не — казалъ д-ръ Хининовъ, повече праскови!

— Тѣ иматъ голѣми костилки! Яжте вишни и череши, — посъветвалъ д-ръ Серумовъ.

— Азъ мисля, че е най-добре да ядете фурми, — казалъ д-ръ Родопириновъ, — тѣхнитъ костилки не сж остри — и продължилъ: обаче най-главното е да се изселите отъ тука, да оставите своитъ магии и чародейста, щомъ не ви помогнаха да превърнете сливата въ зърно грозде.

Превелъ Г. С.

НАШИ ПИСАТЕЛИ

Ст. Л. Костовъ

Роденъ е презъ 1879 г. въ София. Той е единъ отъ най-голѣмитъ наши комедийни писатели. Представени сж у насъ и въ чужбина нѣкои отъ следнитъ му по-известни комедии: „На смѣсения плажъ“, „Голѣмановъ“, „Златна мина“, „Мжжемпразка“, „Вражалецъ“, „Скакалци“, „Новото пристанище“ и др. Въ своитъ духовити комедии, той изобразява и осмива опакото въ нашия градски и селски животъ.

Харманъ

Два, яки, смолести жребци окжпани въвъ огненъ потъ, разбиватъ златнитъ кръстци и ронятъ слънчевиятъ плодъ. Диканята лети, лети на нея весели деца. Отдолу зърното прѣщи, че златно то е за свѣта! . . . А слънцето надъ насъ трепти и рѣси лава, огнь, жаръ Безмилостно гори, гори надъ хубавия златенъ даръ. . . Два, яки смолести жребци окжпани въвъ жаръ и потъ, разбиватъ житнитъ кръстци — храната, хей, на цѣлъ народъ! . . .

Янко Д. Урумовъ

ПРИКЛЮЧЕНИЯ

ИСТОРИЯ
Учаровъ

сега желѣзничари, пѣвци сте вий отборъ, ще станеме закратко желѣзничарски хоръ! Но жалко само азъ ще пѣя тука басъ! — Прието, бабо Мецо, извика съ радостъ Пецо. Ти носишъ лапа веща — ще станешъ диригентъ на насъ отъ Буда Пеща. На влака ще да пишемъ, че возимъ благодатно удобно и безплатно! А който тукъ разбира, да сбере хора бързо за да се репетира! — Вземете моля менъ, магарето изкрѣска, за туй съмъ азъ роденъ,

да почнемъ още днеска! Отъ тоя дрезгавъ викъ ни дума не разбраха,

защото бѣше то магарешки езикъ. — О, Марко, я се вижъ,

какво си дългоухо, какъ може въвъ Парижъ да бжде диригентъ едно магаре глухо! Скара се баба Меца и каза тя на Пеца: — Отъ тукъ въ всѣки градъ ще носи пакъ багажа, ако е пѣкъ инатъ, съобщи да го накажа! А колкото за гласъ рева си толкозъ азъ! Така съсъ малъкъ споръ въвъ влака основаха желѣзничарски хоръ. Наближи Буда-Пеща, комини, спирки, гари се виждаха насреща. Любзната ни мечка каза на машиниста да кара тукъ полечка. А мигомъ персонала намира три чувала.

(Следва)